

بسم الله الرحمن الرحيم

دانشجویان عزیز دانشگاه شیراز؛

دانشگاه، در تاریخ معاصر ایران، همواره یکی از کانون‌های اصلی اندیشه‌ورزی، آگاهی‌بخشی و پیشرفت علمی کشور بوده و نقش مؤثری در شکل‌دهی به سرمایه انسانی و فکری جامعه ایفا کرده است. این جایگاه رفیع، دانشگاه را به محیطی متمایز بدل می‌سازد که در آن عقلانیت، اخلاق، گفت‌وگو و احترام متقابل، اساس تعاملات علمی و اجتماعی محسوب می‌شود. صیانت از این ویژگی‌ها، مسئولیتی مشترک و همگانی برای همه اعضای جامعه دانشگاهی، به‌ویژه دانشجویان فرهیخته است.

دانشگاه، ذاتاً محل تنوع دیدگاه‌ها، تضارب آرا و نقد اندیشه‌هاست و این تفاوت‌ها نه تهدید، بلکه شرط پویایی و بالندگی علمی به شمار می‌آید. با این حال، مشروعیت و اثرگذاری این اختلاف‌نظرها تنها زمانی تحقق می‌یابد که در چارچوب منطق، اخلاق، قانون و حفظ کرامت انسانی بیان شوند. آزادی بیان و نقد سازنده، حق مسلم و ارزشمند است، اما این حق زمانی به تعالی دانشگاه می‌انجامد که با متانت، مسئولیت‌پذیری و پرهیز از توهین، هتاک و حرمت‌شکنی همراه باشد. تجربه‌های تاریخی نشان داده است که فاصله گرفتن از عقلانیت و اخلاق، نخستین آسیب را به خود دانشگاه و سرمایه اجتماعی آن وارد می‌کند.

در شرایط پیچیده سیاسی جهان و تحولات حساس منطقه‌ای، که کشور ما نیز به‌طور مستمر در معرض فشارهای خارجی، جنگ روایت‌ها و تلاش برخی بازیگران برای ایجاد شکاف، بی‌ثباتی و اغتشاش داخلی قرار دارد، ضرورت همدلی، هوشیاری و بلوغ اجتماعی بیش از پیش احساس می‌شود. دانشگاه به‌عنوان پیشانی عقلانیت جامعه، باید الگویی از آرامش، تحلیل عالمانه و گفت‌وگوی مسئولانه ارائه دهد و اجازه ندهد فضای علمی به عرصه هیجان‌های مخرب یا بستری برای سوءاستفاده جریان‌های بیرونی بدل شود. در چنین شرایطی، نقش دانشجویان در تقویت اعتماد، انسجام و افزایش سرمایه اجتماعی کشور، نقشی کلیدی و تعیین‌کننده است.

در کنار این مسئولیت اجتماعی، دانشگاه بخشی جدایی‌ناپذیر از پیکره فرهنگی و فکری جامعه ایران است و انسجام آن در گرو احترام به اصول و ارکان وحدت‌بخش کشور معنا می‌یابد. نظام فکری و عملی جامعه ما بر مبانی مستحکم دینی و ملی استوار است و در این چارچوب، جایگاه رفیع رهبر معظم انقلاب اسلامی (مدظله‌العالی)، به‌مثابه محور وحدت و انسجام ملی، همواره مورد احترام جامعه دانشگاهی بوده است. پاسداشت آگاهانه و مسئولانه حرمت این جایگاه، نه مانع

نقد علمی و اندیشه‌ورزی، بلکه تضمین‌کننده امنیت فکری، ثبات اجتماعی و امکان گفت‌وگوی عقلانی در چارچوب قانون و اخلاق است و انتظار می‌رود فعالیت‌های سیاسی و اجتماعی در محیط دانشگاه با درک این مسئولیت و در مسیر منافع ملی سامان یابد.

دانشگاه محیط عقلانیت است؛ جایی که اختلاف‌ها باید به فرصتی برای یادگیری، اصلاح و رشد جمعی تبدیل شوند. امروز بیش از هر زمان دیگر، نیازمند آن هستیم که با مشارکت فعال، مسئولانه و اخلاق‌مدار، به افزایش سرمایه اجتماعی، حفظ حرمت فضای علمی و تقویت فرهنگ گفت‌وگو کمک کنیم. ایفای این نقش، نه یک توصیه اخلاقی صرف، بلکه ضرورتی راهبردی برای آینده دانشگاه و کشور است.

امید آن دارم که با همدلی، هوشیاری و پایبندی به اخلاق و عقلانیت دانشگاهی، شاهد تداوم نقش‌آفرینی دانشگاه شیراز به‌عنوان محیطی امن، پویا و اثرگذار در مسیر پیشرفت علمی و اجتماعی ایران عزیز باشیم.

والسلام علیکم

رئیس دانشگاه شیراز